

๑๕๗

ฮวาปู้ซี่ นางนี้ที่ฝากรัก

——— 小女花不弃 ———

เล่ม 4

จวงจวง 桩桩

เขียน

เสี่ยวหวา

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

ฮวาปู้ซี่ยิ้มเล็กน้อย “ใช่ กาลก่อนเป็นเด็กบ้านป่า มีฐานะเป็นขอทาน
ไม่กี่ปีที่ได้พำนักในคฤหาสน์สกุลจួយ่อยๆ เรียนรู้มารยาท
อ่านหนังสือหลายเล่ม หากในใจท่านนึกถึงเด็กบ้านป่าผู้นั้น
ช่างน่าเสียดาย สองปีมานี้ข้าเปลี่ยนเป็นกุลสตรีจากสกุลใหญ่มีฐานะแล้ว”

—จวงจวง

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

ฮวาบูซี่ นางนั้ที่ฝากรัก เล่ม 4

小女孩不放弃

อรุณ

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks บ้านอรุณ

Copyright©2010 by [zhuangzhuang]

Published in agreement with Chengdu Universe Books Co., Ltd. c/o The Grayhawk Agency Ltd.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบฉบับที่ก่อกวนลิขสิทธิ์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก กุมภาพันธ์ 2565

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์
จวงจวง.

ฮวาบูซี่ นางนั้ที่ฝากรัก เล่ม 4 / จวงจวง: เขียน; เลี้ยวหว่า: แปล จาก 小女孩不放弃. — กรุงเทพฯ:
อรุณ อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง, 2565.

(6), 406 หน้า. (นวนิยาย ลำดับที่ 450)

1. นวนิยายจีน. I. เลี้ยวหว่า, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง. III. ชื่อชุด.

นว จ5ส5 ล.4

DDC 895.1352

ISBN 978-616-18-4638-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยกาใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจุโรงจน์ • กรรมการผู้จัดการ อนุชนีย์ วิรัตน์พันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
บรรณาธิการ จรัส ภายโรจน์ • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น
ศิลปกรรม ศิริพร เสนายอด • คอมพิวเตอร์ รัชฎาภา ศรพรหมฉาย
พิสูจน์อักษร ส่องนภา รักตรวิสัย • ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวลชะอ

แยกสีและพิมพ์ที่

สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
376 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010

จัดทำน่ายโดย

บริษัทอมรินทร์ปริ้นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์ ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 www.naiin.com

ราคา 405 บาท

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก โปรดติดต่อ โทร. 08-4438-0313 และ 0-2423-9999 ต่อ 6529, 6530, 6532

คำนำสำนักพิมพ์

ความสนุกสนานของ ฮวาบูซี่ นางนี้ที่ฝากรัก ดำเนินมาถึงเล่มจบแล้วนะคะ
เรื่องราวหลายอย่างและตัวละครแทบทุกตัวก็ปิดฉากลงอย่างสวยงาม

สำนักพิมพ์หวังว่าผู้อ่านที่ถือหนังสือเล่มนี้อยู่ในมือจะมีความสุข
ดังเช่นคู่พระนางของเรา นะคะ พบกันในโอกาสหน้า ขอให้คุณผู้อ่านทุกท่าน
มีความสุขในการอ่านค่ะ

กดลองอ่าน

๑๕๗

เงินอวี๊กระซิบข้างหูนางว่า
“ปู่ซี เขาไปแล้ว เจ้ายังมองอยู่อีกหรือ”
สวาปูซี้ถอนหายใจ ก่อนเงยหน้าหัวเราะ
“แค่นี้ก็กินน้ำส้มแล้วรี”
เงินอวี๊ซุกหน้าลงกับซอกคอของนาง
กล่าวเสียงแผ่วว่า
“พวกเราจะไม่แยกจากกันอีก”

58

อ่องเต้หนานเว่ยแตงตั้งสนม

หลัวฝ่าแลบ ฟ้าคำรามครืนครืน จากนั้นฝนท่าใหญ่เทกระหน่ำลงมา ปลายยามเย็น ความมืดยามราตรีเหมือนจะมาถึงก่อน นกขมุกขมัว ยากแยกแยะทิศทาง

โคมขนาดใหญ่สองดวงที่แขวนใต้ชายคาของประตูใหญ่คฤหาสน์สกุลจู ถูกลมพัดแกว่งไกว พิรุณตกหนักทำให้มองไม่เห็นทหารของหนานเว่ยที่สวมเสื้อหญ้าแฝกและงอบยีนเรียงแถวยาวเหยียดนอกกำแพงขาวของคฤหาสน์สกุลจู

ร้านค้าฝั่งตรงข้ามคฤหาสน์สกุลจูปิดเนื่องจากฝนกระหน่ำ ร้านขายอาหารว่างซูโจวเปิดประตูไว้ครึ่งหนึ่ง ใอน้ำในหม้อลอยออกมานอกร้าน ลูกจ้างอยู่หน้าเตาไฟ ถ้ำแกก่าลังยกบานประตูขึ้นปิดอย่างเกียจคร้าน

ทันใดนั้นมีคนผู้หนึ่งแต่งกายชุดทหารเดินออกจากประตูใหญ่สีแดงของคฤหาสน์สกุลจู ทหารผู้น้อยรีบทางร่วมให้สมุหราชองครักษ์อย่างกระตือรือร้น

ผู้เป็นหัวหน้ามองรอบด้านอย่างจนปัญญา ตวาดเสียงต่ำว่า “นี่สภาพอากาศบ้าบออันใด นี่จะตกก็ตก”

“ได้เท่า ช้าน้อยเห็นว่ามิร้านขายอาหารว่างอยู่ฝั่งตรงข้าม มิสู้ไปดืม

ที่นั่นสักสองจอก แล้วให้เจ้าแกทำอาหารให้กินดีกว่าขอรับ!”

“ดี”

พอทั้งสองออกจากคฤหาสน์แล้ว ก็เดินตรงไปหน้าร้านค้า ทหารนายนั้นกล่าวเสียงดังว่า “เปิดประตู แล้วทำอาหารมาสองสามอย่าง ขอสุราไปหนึ่งถ้วย!”

เจ้าแกตกตะลึง แล้วยิ้มประจบ “นายท่าน ร้านของข้าน้อยเป็นร้านขายอาหารว่าง วันนี้มีเสี่ยวหลงเปากับเกี้ยวกึ่งขอรับ”

“เอาเสี่ยวหลงเปากับเกี้ยวกึ่งสองสามเซ่ง ขอสุราด้วย!” ทหารนายนั้นให้หัวหน้าเดินเข้าไป ก่อนถลึงตาใส่เจ้าแกทีหนึ่ง แล้วชักดาบที่ยาวหลายซุนออกจากข้างเอว

เจ้าแกตกใจผะถอยหลัง ตะโกนบอกลูกจ้างว่า “ไปฆ่าไก่หลังบ้านตัวนั้นซะ! แล้วยกสุราขวาเดียวไปนั้นมาด้วย!”

เขายกเสี่ยวหลงเปากับเกี้ยวกึ่งวางบนโต๊ะด้วยตนเอง แล้วยืนอยู่ด้านข้างอย่างไม่สบายใจ

สายฝนได้ซายคาเปลี่ยนเป็นม่านขาว เจ้าแกยืนข้างประตูที่เปิดไว้ครึ่งหนึ่ง ประจบว่า “ฝนตกหนักเกินไป นายท่านทั้งสองจะได้ไม่ถูกความเย็น”

เห็นหัวหน้ามีสีหน้าพอใจ ก็รู้ว่าเขาไม่อยากให้คนเห็นเขาดื่มสุราที่นี้ ทหารนายนั้นกล่าวว่า “นับว่าเจ้ายังมีตา ใต้เท้าบ้านข้าเป็นสมุหราชของครักษ์ มีความดีความชอบในการสู้รบภายใต้บัญชาของผู้บัญชาการทหารสูงสุดจนเคยสังหารผู้บังคับกองร้อยของเผ่าชยงหนูตะวันตก หากเจ้ารับใช้อย่างดี เขาจะต้องตรางวัลให้อย่างงาม!”

“ขอบคุณใต้เท้ามากขอรับ!” น้ำเสียงของเจ้าแกก็ยิ่งประจบมากขึ้น

ร้านขายอาหารว่างชูโจวร้านนี้เป็นสายสืบที่ตงฟางสื่อให้แฝงตัวอยู่หน้าคฤหาสน์สกุลจูปีนั้น เจ้าแกพยักหน้าค้อมกายยิ้มแย้ม รับสุราที่ลูกจ้างส่งให้ แล้วรินให้ผู้เป็นหัวหน้าจนเต็ม เขาแปลกใจ ถามว่า “ฮ่องเต้รับสั่งให้ราชองครักษ์ล้อมคฤหาสน์สกุลจู เพราะคนสกุลจูกระทำความผิดหรือ

ขอรับ”

ทหารนายนั้นกระแทกจอกสุรากับโต๊ะอย่างแรง สีหน้าบึ้งตึง ด่าทอว่า “พูดจาส่งเดช ระวังข้าจะตัดลิ้นเจ้า! ผู้พำนักในคฤหาสน์นั้นเป็นผู้สูงศักดิ์!”

เถาแก่รีบกล่าวว่า “ขอรับๆ ข้าเหนื่อยมาก เพราะเป็นเพื่อนบ้านของสกุลจุมานานหลายปีถึงได้กล้าพูด นายท่านพูดไม่ผิดขอรับ แม่นางน้อยที่ดูแลคฤหาสน์สกุลจุมจะไม่ใช้ผู้สูงศักดิ์ได้อย่างไร นางขายทรัพย์สินสมบัติของสกุลจุมเพื่อช่วยกองทัพแคว้นต้าเว่ยของพวกเราสู้รบ เกรงว่าคนทางเหนือคงเกลียดนางเข้ากระดูก ย่อมได้รับสิ่งให้ส่งทหารมาปกป้องนางก็สมเหตุผล เพียงแต่ฝนตกหนักทำให้นายท่านทั้งหลายต้องพลอยลำบากไปด้วย ข้าน้อยจะเข้าครัวทำอาหารให้พวกท่านทั้งสองอีกสองจานเพื่อปลอบใจขอรับ!”

เมื่อผู้เป็นหัวหน้าได้ยินคำพูดเย็นยอเยวเหี้ยมดจากปากเถาแก่ และเห็นรอยยิ้มประจบประแจงบนใบหน้าของเขา ก็อารมณ์ดีขึ้นไม่น้อย เขายกจอกสุราขึ้น “ฟังจากน้ำเสียงของเจ้าค่อนข้างสนิทสนมกับคุณหนูสกุลจุม คุณหนูผู้นี้เด็ดเดี่ยวและใจกล้า ย่อมเต็มของพวกเรามิพระบัญชาให้เชิญนางเข้าวังเป็นพระสนมแล้ว รอฝนหยุดตก วันรุ่งขึ้นก็จะออกเดินทางทันที”

หัวใจของเถาแก่บีบรัดแน่น พูดประจบอีกสองสามประโยค แล้วค่อยหันหลังเดินไปยังลานเรือนด้านหลัง เร่งลูกร้างให้น้ำอาหารขึ้นโต๊ะ

...

ลูกจ้างของร้านแบ่งชาดที่อยู่ติดกันเจี่ยหูฟังกก็ได้ยินชัดเจน จึงก้มลงและค่อยๆ ย่องไปยังลานเรือนด้านหลัง

ชายฉกรรจ์รูปร่างสูงใหญ่สี่คนหนึ่งในห้องปิกข้าง หลังได้ยินคำพูดของลูกจ้าง ชายคนหนึ่งก็ลดเสียงลงกล่าวว่า “แม่นายน้อยจะไม่ส่งข่าวมา แต่พวกเราอาจให้คุณหนูจ้าววัง ยามนี้นายน้อยให้พวกเราอยู่ที่ชู้โจว ไม่ใช่เพื่อปกป้องคุณหนูจุมหรือ”

“ข้าสืบมาแล้ว ราชโองการมาถึงยามเว่ยก็ไปยังคฤหาสน์สกุลจุมทันควัน ไม่ได้แจ้งให้จวนจิ้งอ๋องทราบ ยามนี้ถนนทุกสายถูกราชของครักษ์ปิดไว้ และเป็นเวลาห้ามออกจากเคหสถาน ประตูเมืองปิดนานแล้ว เกรงว่า

ถึงจะออกจากคฤหาสน์สกุลจุได้ แต่มีอาจออกจากชูโจวได้”

“ไม่ต้องคิดให้มากความอีกแล้ว พวกเราต้องฉวยโอกาสลงมือในคืนที่ฝนตกหนักนี้ หาไม่ วันรุ่งขึ้นออกเดินทางแล้ว จะชิงคนภายใต้การคุ้มกันของราชวงศ์รัชชั้ได้หรือ หากเข้าวังแล้วยังชิงคนได้ยากขึ้น”

...

เจ้าแก็ร้านขายอาหารว่างชูโจวที่อยู่ติดกันหันหลังเดินเข้าห้องครัว เข้าไปกระซิบบอกลูกจ้างที่กำลังผัดผักว่า “มากันสองคนพอดี จะได้สวมรอยแทน พวกเราชิงคนได้แล้วก็ออกจากเมืองข้ามแม่น้ำทันที หากคนเข้าวังแล้วจะยุ่งยาก”

ลูกจ้างพยักหน้า ล้วงซองแดงออกจากอกเสื้อ ใส่ลงไปในอาหาร

เจ้าแก็ยกโกที่ใส่ยาออกไป ลูกจ้างเช็ดมือกับผ้ากันเปื้อน ในมือถือดาบแล้วซ่อนตัวอยู่หลังม่านเสียบๆ

“ได้เท่า ร้านของข้าน้อยเป็นร้านขายอาหารว่าง ทำได้เพียงอาหารง่ายๆ ไม่ก็อย่างเท่านั้นขอรับ” เจ้าแก็หัวเราะเหอะๆ พลาดูมือไปมาแล้วยืนอยู่ด้านข้าง

“ตกรางวัล!” ผู้เป็นหัวหน้าพยักหน้าพอใจ ทหารนายนั้นล้วงเงินสองตำลึงจากอกเสื้อโยนให้เจ้าแก็

เวลานี้คฤหาสน์สกุลจุเป็นเพียงคฤหาสน์ที่ว่างเปล่า เครื่องลายครามภาพอักษรถูกขายหมดแล้ว ภายในห้องโถงใหญ่ไม่มีแม้แต่เก้าอี้

ข้างกายคุณหนูสกุลจุเหลือแค่สิบคนเท่านั้น หลังคุณหนูสกุลจุรับราชโองการแล้ว ก็จัดที่พักในคฤหาสน์ให้ชั้นที่ที่มาถ่ายทอดราชโองการกับแม่คนที่มารับนาง

จูโช่วสั่งให้บ่าวไพร่ทำอาหารด้วยความกระตือรือร้น อาหารที่ถูกยกขึ้นโต๊ะล้วนเป็นผักทั้งสิ้น เขาบอกผู้มาเยือนอย่างลำบากใจว่าคุณหนูสูญเสียทรัพย์สินสมบัติหมดแล้ว มีอาจเลี้ยงดูคนจำนวนมาก บ่าวไพร่ในคฤหาสน์ถูกส่งออกไปนานแล้ว นายผู้เฒ่าแปดพออนุภรรยาสีคนออกจากเขตปกครอง

ซูโจวไปใช้ชีวิตในชนบท คุณหนูอยู่จัดการอุทยานหลังเก่าที่ซ่อมซ่อม
ขออย่าได้ตำหนิเลย

สกุลจางขายสมบัติทั้งหมดเพื่อสนับสนุนกองทัพต่ำเว่ย อดีตฮ่องเต้
ซาบซึ่งใจยิง จึงมอบแผ่นป้ายจวนไปชินโหว่ที่เขียนด้วยลายมือตนเองให้
นายผู้เฒ่าแปด เรื่องเหล่านี้สมุหราชของครักษัตรี ฮองเต้ต้องการแต่งตั้ง
คุณหนูสกุลจางเป็นสนม แน่หนอนว่าเขาย่อมไม่กล้ารังเกียจอาหารที่มีแต่ผัก
ของสกุลจาง เนื่องจากมิงงานต้องทำ จึงไม่สะดวกที่จะไปหาแม่แรงที่เรือบุปผา
ซึ่งเป็นหอคณิกาของซูโจว จึงได้แต่พาทหารคนสนิทไปเคาะประตูร้านขาย
อาหารว่างซูโจวฝั่งตรงข้ามให้จัดเตรียมอาหารกับสุรามาแทน

“ได้เท่า แต่งตั้งคุณหนูเป็นสนมถือเป็นวาสนาที่สกุลจางสู้สมมาร้อยปี
เหตุใดต้องร้อนใจถึงเพียงนี้ด้วย จะไม่แฉ่งจวนจึงอ่องสักคำหรือขอรับ”

ผู้เป็นหัวหน้าเห็นเถาแกไม่ได้อยู่ข้าง ๆ จึงลดเสียงลงกล่าวว่า
“ผู้บัญชาการทหารสูงสุดทวนกังวลว่าสกุลจางจะไม่ยินยอม ฮองเต้เพิงทรง
ครองราชย์ เจียงหนานยังไกลหล ฮองเต้จอมปลอมนั้นยังไม่ยกทัพลงมา
แต่ก็ไม่แน่ว่าสักวันอาจจะข้ามแม่น้ำมาแล้วก่อไฟสงครามอีกครั้ง สกุลใหญ่
แห่งเจียงหนานเหล่านี้ล้วนเป็นตุ๊กตาล้มลุก ถึงผลัดเปลี่ยนราชวงศ์ พวกเขา
ก็สามารถกลับมาหาเงินได้ดังเดิม ถ้าส่งบุตรเข้าวังแล้วเกิดเรื่องใดขึ้น...
จะไม่ใช่เป็นการเอาชีวิตของคนในตระกูลมาเป็นเครื่องต่อรองหรือ
ชาयरองของจั้งอ่องเป็นสุหยินผู้เฒ่าเก่าของสกุลจาง หากคุณหนูสกุลจาง
ได้ข่าวแล้วหลบหนีไปก็จะทำลายแผนการใหญ่ของฮองเต้ นายผู้เฒ่าแปด
อ้างว่าอายุมากแล้วและป่วยจึงออกจากซูโจวไปใช้ชีวิตในชนบท ถ้าคุณหนู
สกุลจางไม่เข้าวัง อย่างนั้นจึงจอกเฒ่าผู้นั้นจะยอมออกหน้าช่วยฮองเต้การบ
สกุลใหญ่ในเจียงหนานได้อย่างไร”

ทหารนายนั้นเข้าใจทันที ดิมสุร่าเป็นเพื่อนหัวหน้า กล่าวประจบว่า
“ไม่น่าแปลกใจเลยว่าเหตุใดได้เท่ามีความดีความชอบในการรบ ช้างยังเรื่องนาม
และเป็นถึงสมุหราชของครักษัตรีกลับถูกส่งมาจัดการเรื่องนี้ แต่ไรมาสกุลใหญ่
ในเจียงหนานโอหังवादดี ผู้บัญชาการทหารสูงสุดทวนของพวกเราพิจารณา

อย่างรอบคอบว่าเมื่อยึดสกลใหญ่ในเจียงหนานได้แล้ว จะตีแผ่นเหล็กให้เป็นแผ่นเดียวกัน¹ เมื่อถึงเวลานั้นได้เท่านั้นทัพบุกทางเหนืออีกครั้ง รับรองว่าพอช่องเต๋าจอมปลอมเห็นความสามารถของพวกเราจะต้องหนีหัวซุกหัวซุนแน่”

ผู้เป็นหัวหน้าได้ฟังลูกน้องบอຍอก็ล้าพองใจ เคี้ยวเนื้อไก่ ต้มสุรา พลาดคิดว่าวันหน้าหากยกทัพไปปราบปรามทางเหนือก็จะเสนอตัวเป็นผู้นำทัพ เมื่อคิดว่าจะได้ชิงดินแดนที่สูญเสียกลับคืนมา ช้ายังจะได้สังหารช่องเต๋าจอมปลอม ในใจเขายึกเหิมล้าพอง จึงกินดื่มจนอึ้มแล้วรีบเข้านอน รอฟ้าสว่างฝนหยุดตก ก็จะคุ้มกันคุณหนูสกลจุเดินทางไปหังโจวทันที

ตงฟางสือปลงพระชนม์จงเต๋อช่องเต๋อแล้วเสวยราชย์ เป่ย์เว่ยหนานเว่ยถูกแบ่งเป็นสองแคว้นโดยมีแม่น้ำเป็นเขตแดน เมื่อฮวาบูชี่ได้ขึ้นชำนีก็ปริศานัก

นางชายทรัพย์สินทั้งหมดเพื่อสนับสนุนกองทัพต้าเว่ย แม้ฝ่ายแพ้แต่สกลจุยังได้ชื่อว่าจงรักภักดี องค์ชายสามครองราชย์ที่หังโจวจนถึงได้รู้สึกซาบซึ้งใจแก่กับสกลจุเท่านั้นเล่า

สกลจุเป็นสกลใหญ่แห่งเจียงหนานที่อยู่มานานถึงร้อยปี เนื่องจากช่องเต๋อใหม่เพิ่งครองราชย์ รากฐานยังไม่มั่นคง ดังนั้นจึงต้องซื้อใจสกลจุและเอาใจคนดีเจียงหนาน ส่วนตงฟางสือไม่มีทางบุกชูโจวทันทีแน่ นอกจากนี้อดีตช่องเต๋อสวรรคตแล้ว จึงไม่มีใครบีบบังคับเงินอวี้ให้ไปตามหาบัพัฒ์เทียนอีก นายผู้เฒ่าแปดใช้ชีวิตบั้นปลายที่เรือนข้างทะเลสาบอยู่ นางจึงไม่มีเรื่องใดให้ต้องกังวลอีกแล้ว เพียงรอฟังข่าวของเงินอวี้ที่ค้นหาสกลจุเท่านั้น

ผู้ใดจะรู้ว่าเงินอวี้ยังไม่ทันมาถึง แต่ราชโองการของช่องเต๋อต้องคึกใหม่กลับมาถึงก่อน ดังหมีงช่องเต๋อของหนานเว่ยประสงคืให้นางเข้าวังเป็นสนม

ฮวาบูชี่ในเรือนจิ้งซินเดือดดาล “ช่วยกองทัพต้าเว่ยเสียแรงเปล่าแล้ว! หนีเสือปะจระเข้จริง ๆ ไม่มีช่องเต๋อคึกใดที่ทำให้ข้าสบายใจแม้แต่องค์เดียว!”

¹ หมายถึง เชื่อมโยงอย่างแน่นหนาและมีอาจแยกออกจากกันได้ หรือมันคง ไม่เปลี่ยนแปลง

จุโช่วที่ฝ่ายพอมลงมากถอนหายใจ “คุณหนูอย่าเพิ่งโมโห ฮ่องเต๋มีพระดำริจะซื้อใจบรรดาสกุลใหญ่ของเจียงหนาน ฉะนั้นการแต่งตั้งคุณหนูเป็นสนมมีแต่ผลดีไม่มีผลเสียต่อเขา”

เสี่ยวเซียงกล่าวเสียงเรียบว่า “พี่ใหญ่กับข้าเห็นชั้นที่ แม่หม และราชรถของวังหลวง รู้สึกว่ามีบางอย่างผิดปกติ ดังนั้นตอนรับราชโองการจึงไม่ให้คุณหนูออกไปเจ้าค่ะ”

เถียนเอ๋อร์ที่สวมรอยเป็นฮวาปู้ชื่อกออกไปรับราชโองการกล่าวว่า “ปาวเต๋มใจ หวังแค่คุณหนูจะรอดพ้นภัยพิบัติครั้งนี้ไปได้เจ้าค่ะ”

ฮวาปู้ชื่ถอนหายใจ แล้วกุมมือเถียนเอ๋อร์ “พวกเราสร้างราชนิเวศน์ที่หังโจวเป็นวังหลวงแห่งใหม่ แม้เทียบกับวังหลวงของเป่ย์เว่ยไม่ได้ แต่ก็ยังเป็นวังลึกลับแพงสูง ข้าไม่ได้เข้าไปยอมยินดี แต่หากให้เข้าไปแทน ในใจข้าก็ไม่สบายใจ”

เถียนเอ๋อร์ก้มหน้าลง รีบคุกเข่ากับพื้นทันที “คุณหนูอย่ารู้สึกผิดเลยเจ้าค่ะ เดิมพ่อบ้านสามกับพี่เสี่ยวเซียงเห็นว่าแผนการของชิงเอ๋อร์ยอดเยี่ยม จึงคิดจะส่งนางไป แต่ปาวเสนอดัวแทนนางเอง ปาวเป็นทาสที่ลงนามในสัญญาขายตัวตลอดชีวิต ไม่ง่ายที่จะได้รับโอกาสไต่บนสู่ยอดไม้ ได้ยินว่าอดีตชายากับชายารองของฮ่องเต๋ครั้งเป็นองค์ชายเสียชีวิตท่ามกลางความวุ่นวายในเมืองวังจิง ยามนี้ทรงแต่งตั้งบุตรผู้บัญชาการทหารสูงสุดกวนแป็นฮองเฮา ข้างพระวรกายยังไม่มีสนมอื่น ปาวจะไปในฐานะคุณหนูสกุลจุ สกุลจู่ เป็นผู้นำสกุลใหญ่ของเจียงหนาน การที่ฮ่องเต๋ทรงกระทำเช่นนี้เพราะมีพระประสงค์จะซื้อใจสกุลใหญ่ ไม่ทรงยอมให้ผู้ใดทำให้ปาวลำบากใจแน่เจ้าค่ะ”

ดวงตาของนางทอประกายจริงใจ น้ำตาเริ่มระคนคลี่ยิ้ม

ฮวาปู้ชื่ประคองเถียนเอ๋อร์ลุกขึ้น มองครู่หนึ่ง แลดูฉายความกังวล จุโช่วรีบกล่าวว่า “ฮ่องเต๋องค์ปัจจุบันมีพระชนมายุไม่มาก ข้ายังทรงมีอุดมการณ์ที่จะฟื้นฟูแว่น คุณหนูไม่ต้องเป็นห่วงหรือครับ”

ฮวาปู้ชื่เหลือบมองเขาแวบหนึ่ง ค่อยกล่าวว่า “ฮ่องเต๋องค์ปัจจุบันมีพระปณิธานยิ่งใหญ่ เจ้าอย่าลืมห่วงที่ท่านยาเก้าพูดเมื่อไม่กี่วันก่อน เพื่อให้

แผ่นดินมั่นคง ถึงกับมีพระบัญชาให้สังหารองค์ชายรองอย่างเปิดเผย แต่กลับประกาศว่าองค์ชายรองป่วยตาย ทำให้จึงอ่องตกใจจนเป็นลมและทำให้ทุกคนในจวนไม่สบายใจ ซ้ำยังส่งหลานชายจึงอ่องไปหังโจว โดยตรัสว่าจะทรงแต่งตั้งเขาเป็นขุนนาง ใครบ้างไม่รู้ว่าหลานชายจึงอ่องเป็นตัวประกัน ข้าคิดว่างค์ชายสามที่เพิ่งครองราชย์ไม่ใช่คนดีแต่อย่างใด”

เถียนเอ๋อร์นึ่งเงียบ ผ่านไปครู่ใหญ่ค่อยกล่าวว่า “มีอาจตำหนิฮ่องเต้ที่มีรับสั่งให้สังหารองค์ชายรองเจ้าคะ ตงฟางสื่อมีนิสัยโหดชั่ว หากองค์ชายทั้งสองต้องสู้กันเพื่อชิงบัลลังก์ แผ่นดินก็จะไม่มั่นคง เกรงว่าเครื่องดินแดนนี้ก็รักษาไว้ไม่ได้แล้ว เมื่อถึงเวลานั้นสถานการณ์จะยิ่งเลวร้ายลง”

เสี่ยวเซียวเสริมว่า “เถียนเอ๋อร์กล่าวไม่ผิด ขอเพียงนางเข้าวังในนามคุณหนู ฮ่องเต้ต้องทรงปฏิบัติต่อนางอย่างดีแน่”

ฮวาปู้ชี่เหลือบมองเสี่ยวเซียว รู้ว่าเพื่อประโยชน์ของตน พวกเสี่ยวเซียวจะไม่สนใจอันใดทั้งสิ้น ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงเถียนเอ๋อร์ ซึ่งเอ๋อร์ที่ขายตัวเป็นสาวใช้ตลอดชีวิต เมื่อเห็นเถียนเอ๋อร์พยายามช่วยพูดแทนคังหมิงฮ่องเต้ก็รู้ว่าในใจเถียนเอ๋อร์อยากรำรวยมีวาสนา จึงไม่เอื้อนเอ่ยอีก สั่งเสี่ยวเซียวให้นำเสื้อผ้าที่ดีที่สุดของตนกับเครื่องประดับทั้งหมดมามอบให้เถียนเอ๋อร์เป็นสินเดิม

ทหารราชวงศ์จักรัษปิดล้อมคฤหาสน์สกุลจู ภายในเมืองประกาศกฎอัยการศึกห้ามออกนอกเคสสถานยามวิกาล

พิธีฉกรรจ์หน้าอย่างต่อเนื่องจนเกิดเป็นหมอกขาวหลายชั้น

เถียนเอ๋อร์นอนห้องติดกับฮวาปู้ชี่บนชั้นสอง ภายในห้องมีทางลับซ่อนอยู่ในผนัง วันรุ่งขึ้นแม่นมในวังจะแต่งตัวให้เถียนเอ๋อร์แล้วออกเดินทาง ส่วนฮวาปู้ชี่จะซ่อนตัวอยู่ในผนัง รอให้ราชวงศ์จักรัษจากไปแล้ว ค่อยคิดหาวิธีออกจากเขตปกครองจูโจวพร้อมเสี่ยวเซียวและจูโช่ว

ยามนั้นเอง เถ้าแก่กับลูกจ้างร้านขายอาหารว่างจูโจวเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วปิดประตูร้าน เดินวงทำไปเคาะประตูใหญ่ของคฤหาสน์สกุลจู โดยแสร้งมา

เพื่อหลบเลี่ยงราชของครักซ์ที่เฝ้าประตู่ จากนั้นเดินเข้าห้องโถง

ชั้นที่กับแม่นมหลับอยู่ในห้องรับรองแขกนานแล้ว

เพิ่งเดินถึงประตูชั้นใน ก็เห็นผู้คุ้มกันสกุลจุกกับจูโซ่วยืนอยู่หน้าประตู่ จูโซ่วประสานมือกล่าวว่า “ใต้เท้า ห้องพักสำหรับแขกอยู่ทางด้านนั้นขอรับ”

เถาแก่ยิ้มบาง “พ่อบ้านสาม พวกเราจะพาคุณหนูจุกจากไป”

จูโซ่วตกใจ อาศัยแสงโคมริบหรี่ถึงพบว่าเปลี่ยนคนแล้ว สีหน้าเขาเรียบเฉยขณะถามว่า “พวกเจ้าเป็นใคร”

“คุณหนูไม่เข้าวังนับว่าขัดราชโองการ เจียงหนานไม่มีที่ให้นางยिन เจ้านายบ้านข้าจึงให้พวกข้ามารับคุณหนูข้ามแม่น้ำ พ่อบ้านสามคงเข้าใจ อันตรายที่แฝงอยู่กระมัง”

คนของตงฟางสือ! จูโซ่วโอดครวญในใจ เห็นชัดว่าสองคนนี้สังหารคนที่คังหมิงฮ่งแต่ส่งมา แล้วสวมรอยเข้าคุกหาสน์ ฟ้ามืดแล้วราชของครักซ์จึงมองไม่ออก แต่หลังฟ้าสว่างฝนหยุดตก มีหรือจะไม่ถูกจับได้ เขายิ้มเจื่อน “ขอบคุณสำหรับความหวังดีของเจ้านายบ้านเจ้าแล้ว เอ้อ เดิมคุณหนูบ้านข้ามีวิธีหลบหนี ยามนี้คงไม่ต้องแล้ว”

จูโซ่วพาพวกเขาเดินไปที่ลับตาคน แล้วกระซิบบอกกลยุทธ์ที่ลี้ตายแทนถาว²

เถาแก่ผู้นั้นตกใจ รีบพูดว่า “เมื่อเป็นเช่นนี้ ให้คุณหนูตามพวกเราไปก่อนเถิด”

จูโซ่วลั้งเล ไม่มีข่าวของตงผิงจวินอ่อนมาโดยตลอด หากทางนี้ปฏิเสธราชโองการก็จะมีที่ขึ้นในเจียงหนาน ถ้าข้ามแม่น้ำไปย้อมต้องตกอยู่ในเงื้อมมือของตงฟางสือ ทำให้ตกอยู่ในสถานการณ์กลืนไม่เข้าคายไม่ออก

“พ่อบ้านสามไม่ต้องลั้งเลแล้ว ขึ้นยังไม่ไป จะถูกค้นพบแล้วมีอาจจากไปได้!”

² หนึ่งในกลศึกสามก๊ก หมายถึง เมื่อตกอยู่ในสถานการณ์ที่เสียเปรียบ จำต้องสละบางอย่างหรือบางคน เพื่อพลิกให้ฝ่ายตนได้เปรียบ

เถ้าแก่เร่งรัดอีกครา จูโช่วย่าเท้าแล้วสั่งผู้คุ้มกันของคฤหาสน์เฝ้าประตู
ชั้นในไว้ ก่อนพาคนทั้งสองไปที่เรือนจิ้งจिन

เวลานี้เงาตำสามสายอาทิตย์ผ่านฝนกระโดดข้ามกำแพงลานเรือนด้านหลัง
ของคฤหาสน์สกุลจุเข้ามา แล้วอ้อมกับดักที่เสี้ยวเซียววางไว้ในป่าหลิว
เข้าเรือนจิ้งจिन

เสี้ยวเซียวตื่นตัว หนึ่งในนั้นจึงแสดงหลักฐานยืนยันของเงินอวี
เสี้ยวเซียวทั้งตกใจระคนดีใจ รีบไปเรียกชวาบูชี่ จากนั้นคนทั้งห้าพาชวาบูชี่
เข้าป่าหลิวแล้วป็นกำแพงออกไป

เมื่อจูโช่วยกับคนของตงฟางลือไปถึงเรือนจิ้งจिनก็เจอแต่ความว่างเปล่า
ได้ยืนเถียนเอ๋อรับบอกว่าเสี้ยวเซียวพาชวาบูชี่จากไปแล้ว ขณะฉนั้น ก็ได้ยินเสียง
เช่นฆ่าดังมาจากนอกกำแพง

คนทั้งสามเดินเข้าป่าหลิว แล้วมองไปบนกำแพง พบว่ากลุ่ม
ราชองครักษ์ล้อมคนห้าคนอยู่

จูโช่วยกล่าวเสียงต่ำว่า “เกิดเรื่องไฉน”

เถ้าแก่กับลูกจ้างสบตากันแวบหนึ่ง ทั้งจูโช่วยไว้ ก่อนข้ามกำแพง
ออกไป จากนั้นกดหมวกลงต่ำ แสร้งคำรามเลียนแบบเสียงของสมุหราช-
องครักษ์ว่า “เกิดเรื่องไฉน”

หัวหน้ากองที่เฝ้าประตูหลังวังออกมากล่าวว่า “ได้เฝ้า พบคนห้าคน
ข้ามกำแพงออกจากคฤหาสน์สกุลจุขอรับ”

เมื่อหัวหน้ากองเงยหน้า เขาก็ตื่นตระหนก ผงะถอยหลังก้าวหนึ่ง
แล้วร้องตะโกน

เถ้าแก่ตัดสินใจทันที ชักกระบี่ข้างเอวออกมาพาดลำคอของหัวหน้ากอง
ตะโกนว่า “บอกให้พวกเขาหยุดมือ!”

ทว่าพวกเขากลับเจอคนที่จงรักภักดีและซื่อตรงเสียได้ หัวหน้ากอง
ตะโกนโดยไม่สนใจความปลอดภัยของตนเอง “เขาปลอมตัวเป็นสมุหราช-
องครักษ์ อย่าปล่อยให้รอดไปแม้แต่คนเดียว!”

เถ้าแก่แค้นใจยิ่ง เอากระบี่ปาดคอเขา แล้วพาลูกจ้างเข้าประมือกับ

หน่วยราชของครักษ์

ฮวาปู้ชี้ถูกทุกคนล้อมไว้ตรงกลาง เมื่อเห็นคนเพลิงมากขึ้นเรื่อย ๆ นางทอดถอนใจ กุมมือเสี้ยวเซีย “เสี้ยวเซีย เจ้าฉวยจังหวะช่วงซูลมุนหลบหนีไปซะ แล้วค่อยหาโอกาสใหม่”

เสี้ยวเซียเหลือบมองฮวาปู้ผาดหนึ่ง เนื่องจากเตรียมการไว้ก่อนแล้ว ฮวาปู้ชี้ไม่ได้เสียบปืนปักผม แต่ถักผมเปียแล้วโพกผ้าเขียว ใบหน้าดำเป็นปื้น สวมเสื้ออ่าวชายสั้นกับกางเกงสีเขียวที่คล่องตัว และแต่งกายเป็นบุรุษ นางผลักฮวาปู้ชี้ไปข้างกายของครักษ์ทั้งสามของเฉินอวี่ แล้วกล่าวเสียงใสกังวานว่า “ข้าคือคุณหนูสกุลจูลู หุยุดมีได้แล้ว!”

เสียงของเสี้ยวเซียใสกังวาน องค์กรทั้งสามนายของเฉินอวี่จับมือของฮวาปู้ชี้ไว้ ก่อนดันนางไปข้างหลัง

เสี้ยวเซียมีวิชายุทธ์ โอกาสหลบหนีมีมากกว่าตน หากตนตะโกนออกไป ก็จะทำลายความหวังดีของเสี้ยวเซีย ฮวาปู้ชี้เหลือบมองเสี้ยวเซียแวบหนึ่ง จากนั้นก็หันหลังเงิบๆ

เสี้ยวเซียดึงผ้ามัดผมออก เรือนผมดำปล่อยสยาย น้ำฝนทำให้เสื้อเข้ารูปแนบติดร่างของนาง เผยให้เห็นเรือนร่างอรรชร แสงไฟส่องเปลือยตาขึ้นเดียว กำจายความงามที่เกียดคร้านออกมา

เหล่าราชของครักษ์ตะลึงกับความงามของเสี้ยวเซีย จึงไม่มีผู้ใดสงสัยว่านางเป็นตัวปลอม

ผู้ที่มีท่าทางเหมือนหัวหน้าคนหนึ่งสาวเท้าเข้ามา กล่าวเสียงเย็นว่า “คุณหนูจูลูออกจากคฤหาสน์สกุลจูลูยามวิกาล คิดจะขัดราชโองการหรือ”

เสี้ยวเซียกล่าวเสียงเรียบว่า “ข้าคิดจะออกมาเดินเล่นเท่านั้น พวกเจ้าไม่ต้องปกป้องข้าแล้ว ได้เท่ายินดีจะเดินเล่นเป็นเพื่อนข้าหรือไม่”

องค์กรทั้งสามนายของเฉินอวี่คล้ายตกใจ หนึ่งในนั้นกล่าวว่า “ให้พวกข้าน้อยตามคุณหนูไปด้วยเถิดขอรับ!”

ยามนี้จูลูโซ่วปิ่นกำแพงออกมา กล่าวกับเสี้ยวเซียอย่างนอบน้อมว่า “วันพรุ่งคุณหนูจะต้องเข้าวังแล้ว อย่าปล่อยให้ตัวเปียก ประเดี๋ยวจะไม่สบาย

ขอรับ”

สายตาของเลี้ยวเซียพรมัว กล่าวเสียงแผ่วว่า “เมื่อข้าเข้าวังแล้ว ยากจะออกมาได้ ให้ข้าเดินเล่นสักครู่จะได้หรือไม่ พ่อบ้านสาม มีไต้เท้าไปเป็นเพื่อน พวกเจ้ากลับคฤหาสน์ไปเถิด!”

จูโช้วอัปาก ถอนหายใจ เดินไปข้างกายหัวหน้าผู้นั้นแล้วประสานมือคารวะ “แต่ไหนแต่ไรคุณหนูบ้านข้าพูดคำไหนคำนั้น ไต้เท้าโปรดอภัยด้วย” แล้วล้วงเงินก้อนหนึ่งยัดใส่มือหัวหน้าผู้นั้น

หัวหน้าผู้หนึ่งซึ่งนำหนักเงินในมือ ไม่กล้าล่วงเกินผู้สูงศักดิ์ที่กำลังจะเข้าวังผู้นี้ ได้แต่หัวเราะแหยๆ “พ่อบ้านสามกลับคฤหาสน์ไปสั่งให้คนต้มน้ำชงเถิด ข้าน้อยจะต้องคุ้มกันคุณหนูกลับมาส่งที่คฤหาสน์อย่างปลอดภัยแน่นอน”

เขากล่าวจบก็ชี้ไปที่เถาแก่กับลูกจ้างที่ถูกหน่วยราชองครักษ์โอบล้อม “พวกเขาสองคนสวมเครื่องแต่งกายของไต้เท้า ไต้เท้าจะต้องประสพกับเคราะห์ร้ายแล้วเป็นแน่ พวกเขาจะต้องเป็นสายลับที่มาจากทางเหนือจับตัวไว้!”

เถาแก่กับลูกจ้างยืนหันหลังชนกัน เผชิญหน้ากับหอกของราชองครักษ์ที่พุ่งเข้ามา เถาแก่หัวเราะเยาะ ล้วงนกหวีดในอกเสื้อออกมาเป่า พลันนั้นมีธนูพุ่งออกจากประตูหลังของร้านหนังสือฝั่งตรงข้าม ราชองครักษ์หลายนายไม่ทันป้องกันจึงถูกยิงเสียชีวิตคาที่ ต่อมา มีบุรุษในชุดตระเวนราตรีสีดำหลายสิบคนปรากฏตัวออกมา สถานการณ์เปลี่ยนเป็นวุ่นวายทันใด

เลี้ยวเซียพลิกฝ่ามือ กริชยาวแทงลำคอของหัวหน้าที่อยู่ข้างๆ ชั่วพริบตา

มือขาวผุดพองดุจหยกของจูโช้วขยับเช่นกัน ชัดอาวุธลับในมือใส่องครักษ์ทั้งสามนาย ฉวยจิ้งหระจุลมนพาฮวาบูซึ่งวิ่งออกไปเร็ว

เมื่อเถาแก่ผู้นั้นเห็น จิ้งเป่านกหวีด บุรุษชุดดำพยายามต้านราชองครักษ์ เช่นฆ่าจนเปิดทางได้ทางหนึ่ง

เห็นได้ชัดว่าผู้บัญชาการทหารสูงสุดกว่นนึกไม่ถึงว่าคนสกุลจุ

จะกล้ำสังหารราชของครักร์และฝ่าฝืนราชโองการอย่างโจ่งแจ้ง ยามส่งสมุหราชของครักร์มาได้แจ้งกองทหารท้องถิ่นเพราะต้องการป้องกันไม่ให้ชาวไร่ไถล เพียงพาทหารห้าร้อยนายมาปิดล้อมคฤหาสน์สกุลจูเท่านั้น คฤหาสน์สกุลจูกินพื้นที่กว้างใหญ่ เป็นไปไม่ได้ที่ราชของครักร์จะรวมตัวกัน กอปรกับเจ้าแก็ร้านสังหารสมุหราชของครักร์ไปก่อนหน้านี้แล้ว ข้าเสียวเซียยังสังหารหัวหน้ากองผู้นั้นที่ฝ่าประตูหลังด้วย ราชของครักร์จึงกระจัดกระจายไม่เป็นหนึ่งเดียวกัน

ฝนตกหนัก ไม่นานพวกที่ไล่ตามพวกเขาอยู่ข้างหลังก็ไม่พบเบาะแสของพวกเขา

คนกลุ่มหนึ่งวิ่งเข้าตรอก หลังสลัตราของครักร์หลุดแล้ว ก็มายังสถานที่ลับตาคนในเมือง ยามนี้แบ่งออกเป็นสองกลุ่ม

เสียวเซียหันหลังไปกล่าวกับเจ้าแก็เสียงเย็นว่า “พวกเจ้าไปเสียเถิด พวกเราจะไม่ข้ามแม่น้ำต้าเจียงไปทางเหนือ”

สายตาของเจ้าแก็ผู้นั้นเลื่อนไปที่ฮวาปู้ชี้ที่เมืองครักร์บังอยู่ด้านหลัง กล่าวว่า “คุณหนูซัดราชโองการ คังหมิงฮ่องเต้ไม่มีทางยอมรามือง่ายๆ แน่ตามพวกเราข้ามแม่น้ำจะปลอดภัยกว่า”

ฮวาปู้ชี้ถอนหายใจ ผลักองครักร์ออก แล้วเดินออกมา กล่าวเสียงเรียบว่า “จะหลบซ่อนอย่างไรก็เป็นเรื่องของข้า บอกตงฟางสื่อด้วย ข้าจะไม่ไปวังจิง”

เจ้าแก็เยะหยันว่า “คุณหนูยังรอดตงผิงจวินอ่องอยู่หรือ รู้หรือไม่ ไฉนถึงไม่มีข่าวของเขา ยามที่ฮ่องเต้ทรงปิดล้อมวังจิง ตงผิงจวินอ่องถูกจงเต๋อฮ่องเต๋อบีบบังคับให้พาทหารสามร้อยนายออกรบ จึงถูกทหารยี่สิบหมื่นนายโอบล้อมและถูกบดขยี้จนละ”

“พูดจาเหลวไหล! เห็นอยู่ว่านายน้อยบ้านข้าหนีออกมาได้แล้ว!” องค์กรักร์นายหนึ่งกล่าวเสียงกราดเกรี้ยว

“อย่างนั้นหรือ พอเมืองวังจิงแตก ไปเจี้ยนเพยกกับหลิวซิงอู่ข้ามแม่น้ำมาเจียงหนานแล้ว วันนีมาถึงหังโจวและเข้าวังไปแล้ว คังหมิงฮ่องเต๋อแต่งตั้ง

ไปเจียนเพยเป็นอัครเสนาบดี แต่งตั้งหลิวซิงอู่เป็นไท่เพย นับแต่การรบที่วังจิง ตงผิงจวินอ่องทะลงวงล้อมออกมาได้เร็วกว่าพวกเขาหนึ่งเดือน โฉนยามนี้ยังมาไม่ถึงเจียงหนานเล่า แสดงว่าเขาตายแล้ว นี่เป็นแผนการชั่วคราวเท่านั้น มีเพียงแต่ต้องตามพวกข้าข้ามแม่น้ำต้าเจียงไปทางเหนือ ถึงจะรับประกันความปลอดภัยของพวกเขาได้!”

ฮวาปู้ชี่หนาวเหน็บจนตัวสั่น ถูกฝนจนเปียกชุ่มไปทั้งตัว หัวใจเยียบเย็นจนบีบรัดแน่น ความเย็นพุ่งขึ้นจากฝ่าเท้า เพราะไร้ข่าวคราวของเงินอวี่ หากเขายังมีชีวิตอยู่ สมควรจะต้องมาเร็วกว่าหลิวซิงอู่และไปเจียนเพย

ข่าวที่เขานำทหารสามร้อยนายออกรบที่เมืองวังจิงแพร่สะพัดมาถึงที่นั่นแล้ว นางคิดมาตลอดว่าหลังจากเขาฝ่าวงล้อมออกมาได้แล้วจะข้ามแม่น้ำมาหานาง หากเขายังมีชีวิตอยู่ เขาจะต้องมาแน่ ทุกวันนางให้คนออกไปหน้าประตูอุทยาน เพื่อดูว่าร้านแป้งชาดผั่งตรงข้ามเขวนเครื่องหมายว่ามีข่าวของเขาหรือไม่ แต่ก็ต้องผิดหวังทุกวัน และแผ่วรอคอยว่าวันรุ่งขึ้นจะมีข่าวส่งมา

ฝนเย็นได้ช้ายคาหยดต้องลำคอ องค์กรักษ์ของเงินอวี่กับคนของตงฟางสือทะเลาะกัน จากนั้นชักดาบออกมาพร้อมกัน

“หยุดมือเถิด” ฮวาปู้ชี่ตะโกนอย่างเหนื่อยหน่าย กล่าวกับเถ้าแก่ว่า “กลับไปบอกตงฟางสือว่า หากเขาลังหารเงินอวี่ ข้ากับเขาไม่มีทางเป็นไปได้ เพราะข้ากับเขาจะเป็นศัตรูกัน”

เถ้าแก่สาวเท้าไปข้างหน้าก้าวหนึ่งอย่างร้อนใจ เสียวเซียวขวางหน้าเขาไว้ “กลับเจียงเป่ย์ไปซะ”

“พวกเจ้าไปเสียเถิด พวกเจ้ามีแปดคน พวกข้ามีห้าคน อ้อ ไม่ถูกสิ มีแปดคน พวกเจ้าชิงคนไปไม่ได้หรอก อีกไม่นานราชวงศ์กับทหารของซูโจวจะต้องเจอพวกเรา” ฮวาปู้ชี่มองไปทางด้านหลังของเถ้าแก่แล้วกล่าวอย่างใจเย็น

เถ้าแก่หันกลับไปมอง ไม่รู้มีคนสองคนพบบนหลังคาด้านหลัง

ตั้งแต่เมื่อไร ชี้นูมาทางพวกเขา เขาสูดลมหายใจเข้าลึก กล่าวว่า “พวกเราไปกันเถิด!”

เมื่อเห็นพวกเขาจากไปไกลแล้ว เสี่ยวเซี่ยหันกลับมาถามว่า “คุณหนุยามนี้จะทำอะไรดี”

“หลีกเลียงชาวลือก่อน แล้วค่อยหาโอกาสออกจากเมืองไปหานายผู้เฒ่า” ฮวาปู้ชี้กล่าวอย่างใจเย็น แล้วบอกพวกองค์กรักษ์ของเงินอู่ว่า “ยังไม่รู้ว่าจวินอ่องเป็นตายร้ายดีอย่างไร พวกเจ้ายินดีติดตามข้าชั่วคราวหรือไม่”

ในใจขององค์กรักษ์ทั้งห้าคนเศร้าใจอย่างยิ่ง เห็นดวงตาบิ่บหน้าดำเป็นปื้นของฮวาปู้ที่พอระกายแวววาวและฉายแววมั่นใจบางอย่าง ทันใดนั้นความกังวลใจก็ลดลงไม่น้อย กล่าวพร้อมกันว่า “นายน้อยสั่งไว้นานแล้วขอรับให้พวกเราปฏิบัติตามคำสั่งของคุณหนู”

“ดี! ยามนี้พวกเราไปตรอกไฉ่ผิงกัน! พ่อบ้านโซ่ว เจ้าแบกข้า! เสี่ยวเซี่ย เจ้านาง” ฮวาปู้ชี้กล่าวจบก็พุบ่นหลังของจูโซ่ว กอดคอเขาและหลับตาลง

เมื่อลมฝนพัดมา คนทั้งกลุ่มเดินไปข้างหน้าเงิบๆ มีเพียงจูโซ่วที่รู้ว่าฮวาปู้ขึ้นหลังเขาข่มกลิ่นเสียงร่ำไห้จนตัวสั่นเต็มอย่างรุนแรง

เขตปกครองชูโจวประกาศกฏอัยการศึกห้ามออกนอกเคสสถานยามวิกาล ราชองค์กรักษ์เดิมคิดว่าจะรีบบิ่บลานสาวสกุลจูแล้วรีบกลับ แต่กลับต้องมาขาดผู้นำ หลิวกงกงผู้ถ่ายทอดราชโองการจึงกลายเป็นหัวหน้างานในการทำงานครั้งนี้

หลิวกงกงเป็นชั้นที่คนสนิทของคังหมิงฮ่องเต้ยามที่พระองค์ยังเป็นองค์ชาย เพราะเห็นแก่มิตรภาพ คังหมิงฮ่องเต้จึงเลื่อนตำแหน่งให้เป็นหัวหน้าชั้นที่ จึงเป็นธรรมดาที่เขาจะหยิ่งโโส เขาอาสาประกาศราชโองการคังหมิงฮ่องเต้ย่อมวางใจ ในใจของหลิวกงกงดีดลฤกคิดรางแก้วไว้เรียบร้อยแล้ว

คังหมิงฮ่องเต้แต่งตั้งกวนเยว่หรง บุตรีผู้บัญชาการทหารสูงสุด

กวนเหี้ยเป็นสองเฮา ไม่ว่าเขาจะทำอันใดก็มีอาจกอดชานางได้ เพราะกวนเย้วทรงเห็นเขาแล้วขัดหูขัดตา แม้คังหมิงฮ่องเต้โปรดปรานเขามาก ทว่าก็ทำได้เพียงปล่อยให้กวนเย้วทรงสั่งสอนเขา หลิวกงกงหวังว่าหลังมารับคุณหนูสกุลจูเข้าวังเป็นพระสนม และตลอดทางดูแลเอาใจใส่นางอย่างดีแล้ว เมื่อเข้าวังหลังแล้วช่วยเหลือนาง คุณหนูสกุลจูจะไม่ร่วมมือกับเขาได้หรือ ขอเพียงสามารถกอดขาของสกุลใหญ่แห่งเจียงหนานไว้ได้ และได้รับความไว้วางใจเชื่อใจจากฮ่องเต้ ซ้ำยังมีคนหนุนหลัง วันหน้าเขาก็แสดงอำนาจบาตรใหญ่ในวังหลังได้แล้ว

คังหมิงฮ่องเต้ไม่โง่เขลา ยามนี้ยังต้องพึ่งพาทหารสิบห้าหมื่นนายของกวนเหี้ย ทว่าก็หวังว่าตนจะมีชุมอำนาจสู้กับกวนเหี้ย

กวนเหี้ยรีบเร่งเดินทางจากเมืองสื่อเจิงแห่งเขตปกครองซู่โจวที่อยู่ไกลเป็นพันลี้มาช่วยฮ่องเต้ ซ้ำยังส่งบุตริตนเข้าวัง เขาตั้งใจจะชิงแผ่นดินที่สูญเสียกลับคืนมา แต่คิดไม่ถึงว่าหนานเว่ยยังไม่มั่นคงและผู้คนกำลังหมดความอดทน ฮ่องเต้กลับคิดจะยึดอำนาจทางทหารในมือของเขาแล้ว

ตามความเห็นของเขา ยามนี้สิ่งสำคัญที่สุดคือ ฮ่องเต้สมควรคิดชิงแผ่นดินคืนและล้างแค้นให้อดีตฮ่องเต้ ถึงอย่างไรเขาก็เป็นขุนนางบู๊รักษาการณ์อยู่ชายแดนเมืองสื่อเจิงหลายปี จึงไม่สนใจว่าฮ่องเต้รู้สึกหวาดระแวงเขาแล้ว

พอได้ยินว่าหลานสาวสกุลจูถูกคนปิดหน้ากลุ่มหนึ่งพาตัวไป สีหน้าของหลิวกงกงหะมืนดังท้องฟ้าข้างนอก ทั้งอยากโมโหและรำไห้ ทุกอย่างกลับตาลปัตรไปหมด

เรื่องเร่งด่วนในขณะนี้คือต้องตามหาคุณหนูสกุลจู เวลานี้หลิวกงกงไม่สนใจที่จะปกปิดไว้อีก เพราะต้องแข่งกับเวลา จึงให้คนไปแจ้งแม่ทัพมณฑลฉาง

นับแต่คังหมิงฮ่องเต้สถาปนาซู่โจวเป็นเมืองหลวง ข้าหลวงของซู่โจวก็ได้เลื่อนขึ้นเป็นเสนาบดีกรมคลัง ข้าหลวงคนใหม่ยังไม่เข้ารับตำแหน่ง เวลานี้เขตปกครองซู่โจวอยู่ภายใต้การดูแลของกองทัพอำนาจทางทหาร

ตกอยู่ในมือของนางควนแม่ทัพมณฑลของกองทัพเรือเจียงหนาน

เมื่อคังหมิงฮ่องเต้ลงองค์ชายรองไปสังหาร นางควนไม่ได้รับความดีความชอบ หนำซ้ำกวนเหยียยังระแวงเขา ในใจเขาจึงเต็มไปด้วยเพลิงโทสะ ครั้นนึกถึงมิตรภาพที่มีต่อองค์ชายรองก็ไม่พอใจคังหมิงฮ่องเต้อยู่บ้าง แต่เพราะยังรู้สึกถึงความกดดันที่ต้องร่วมกันต่อต้านเป่ยเว่ย จึงไม่กระทำการใด นี่เองจึงเป็นเหตุให้กวนเหยียและคังหมิงฮ่องเต้สั่งให้รับดำเนินการมารับฮวาปู้ชื่ออย่างเร่งด่วนและเป็นความลับ

ดังนั้นเมื่อหลิวกงกงกับราชวงศ์มาซุโจว จึงบอกเพียงว่าได้รับราชโองการให้มาลอบขวัญจวนไปชินโหว แต่ไม่เคยบอกจุดประสงค์ของการทำงานให้แม่ทัพมณฑลนางรู้ว่า แท้จริงคือมารับหลานสาวสกุลจู่เข้าวังเป็นพระสนม

กลางดึกเช่นนี้ จู่ ๆ ก็มีแขกมาเยือนจวนจี้จ้อง

หลังประตูใหญ่สีแดงเปิดออก จูโซ่วไม่ว่าให้บ่าวไพร่ปิดประตูเพื่อเข้าไปรายงาน ก็เบียดร่างเข้าจวนจี้จ้องด้วย

ข่าวการต่อสู้อย่างดุเดือดที่เกิดขึ้นนอกประตูอุทยานสกุลจู่คืนฝนตก ถูกส่งมาถึงจวนจี้จ้อง พร้อมกับชายารองจี้จ้องได้ยื่นบ่าวไพร่รายงานว่าจูโซ่วเข้ามาในอุทยานแล้ว จึงอดตะโกนโธ่สวรรค์ไม่ได้

ไม่พบหน้าจะดีกว่า แต่ใคร ๆ ก็รู้ว่านางเป็นน้องสาวของนายผู้เฒ่าแปด เป็นสหายคนผู้เฒ่าเก่าของสกุลจู่ อย่างนั้นก็พบเถิด ฮวาปู้ชีฝ่าฝืนราชโองการ และหนีไปแล้วในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อนี้ ถึงจะพบหรือไม่พบจูโซ่ว จวนจี้จ้องก็คงหนีความรับผิดชอบไม่พ้น

จี้จ้องกับชายาเอกอายุมากแล้ว ชื่อจี้กับชายาชื่อจี้ก็เพิกเฉยกับเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ทางโลก มีเพียงชายารองจี้จ้องที่ดูแลกิจธุระต่างๆ ในจวน

เรื่องที่จูโซ่วพาองครักษ์ที่มีวิชายุทธ์สูงหลายนายบุกเข้ามาในจวน จี้จ้องกับชายาจี้จ้อง ชื่อจี้และชายาชื่อจี้ให้ตื่นจากห้วงฝัน

ไม่ปล่อยให้พวกเขาคิดมาก ก็ได้ยื่นพ่อบ้านหน้าประตูรายงานอย่าง

ไม่สบายใจว่า “พ่อบ้านสามสกุลจะไม่ใช่แค่พวกครักซ์มาเท่านั้น คุณหนูก็อยู่ในกลุ่มองค์กรด้วย ยามนี้เต็มชามอยู่ที่ห้องโถงขอรับ”

ชาयरองจิ้งอ่องร้อนใจแล้ว คินนี้ราชองครักษ์หลายนายเสียชีวิตทหารทั่วเมืองจะต้องออกตามหาฮวาปู้ชีแน่ เหตุใดบรรพบุรุษผู้นี้ถึงกล้านั่งในห้องโถงด้านหน้า นางถอนหายใจยาว “ท่านอ่อง พระชายา อย่าเพิ่งร้อนใจ ช้าน้อยจะออกไปดูก่อนแล้วค่อยตัดสินใจ ให้องค์กรทั้งหมดในจวนเตรียมตัวไว้ หากไม่ได้จริง ๆ ช้าน้อยจะจับกุมนางแล้วจัดการตามกฎหมายโดยไม่ล่าเอียงก็ใช้ได้แล้วเจ้าค่ะ”

พิรุณเทกระหน้า ภายในห้องโถงมีตะเกียงไม่กี่ดวงที่ทอแสงอ่อนจาง ฮวาปู้ชีนั่งดื่มชาร้อน ด้านหลังมีजूโชว์และองครักษ์ของเงินวี่ยืนอยู่หน้า

เสี้ยวเซียงกลับไปบอกวิธีการรับมือให้เถียนเออร์และชิงเออร์รู้ที่คฤหาสน์สกุลจู่ ดูเวลาแล้วสมควรใกล้จะมาถึงจวนจิ้งอ่อง

พอถึงตรอกใจผืนง ฮวาปู้ชีก็เปลี่ยนเสื้อผ้าและประภินิโม หลังจัดการทุกอย่างเสร็จสิ้น ก็พาजूโชว์กับองครักษ์ทั้งห้ามายาจวนจิ้งอ่อง

เนื่องจากห้ามออกจากเคหสถานยามวิกาล จวนจิ้งอ่องจึงไม่ได้รับข่าวเร็วเกินไปนัก โชคดีที่ฮวาปู้ชีเข้าทางประตูใหญ่และนั่งในห้องโถงของจวนอ่องได้อย่างราบรื่น

“เอ๊ะ แม่คุณหนูหัวของข้า ดึกเพียงนี้แล้ว ฝนตกหนัก ไฉนถึงมาจวนอ่องได้เล่า” รองเท้าปักกับกระโปรงผ้าไหมของชาयरองจิ้งอ่องเปียกฝนชุ่มชวยกระโปรงสีน้ำเงินมีคราบน้ำ

ฮวาปู้ชีวางถ้วยน้ำชาลง ยอบกายการวะ ก่อนร้องเรียก “ท่านย่าเก้า!”

ยังไม่ทันที่ชาयरองจิ้งอ่องจะอ้าปากอีกครั้ง ฮวาปู้ชีก็ถอนหายใจ “นายผู้เฒ่าอยู่ที่ชนบท ไกลเกินกว่าจะช่วยเหลือข้าทัน หลานจึงได้แต่ปากหน้ามาพึ่งท่านย่าเก้าแล้ว ฮ่องเต้มีราชโองการให้ข้าเข้าวัง ในจวนไม่มีผู้อาวุโสแม้แต่คนเดียว แม่ดึกแล้วและฝนตกหนักกว่านี้ ข้าก็ได้แต่ต้องมาจวนอ่องเพื่อขอความเห็นของท่านย่าแล้วเจ้าค่ะ”

เมื่อชาयरองจิ้งอ่องได้ยินก็อึ้งงัน ในสมองคำนวณอย่างรวดเร็ว

หากสกุลจวงมีพระสนมในวังที่ได้รับความโปรดปราน จวนจื๊อจึงจะได้รับผลประโยชน์มากเพียงใด ทันใดนั้นใบหน้าของนางระบายยิ้ม ดึงมือของฮวาปู้ซึ่งแล้วกล่าวย่างปวดใจว่า “เรื่องใหญ่ถึงเพียงนี้ ข้ายอมต้องออกหน้าช่วยเจ้าอยู่แล้ว”

ดวงตาของฮวาปู้ชี้ทอประกาย

เหมือนชาวยารองจื๊อองเห็นห้องโถงใหญ่ของจวนจื๊อองเปล่งปลั่งเป็นสีทองอร่าม ความหวาดหวั่นที่ค้างหึงฮองเต้จะระแวงจวนจื๊อองมลายสิ้น

“แต่ไหนถึงได้ยืนยันว่าพวกเจ้าประมือกับหน่วยราชของครักซ์เล่า” ชาวยารองจื๊อองถามอย่างระมัดระวัง อดเหลือบตามองข้างหลังไม่ได้

ฮวาปู้ซึ่งนั่งลงอย่างเป็นธรรมชาติ ยกถ้วยชาขึ้นดื่มช้าๆ “ท่านยาเก้า ไม่ต้องเป็นห่วงความปลอดภัยของข้าเจ้าค่ะ เมืองครักซ์เฝ้าอยู่ข้างนอกมากมาย ประตูกวนอ่องก็ปิดสนิท แม้ราชของครักซ์อยากค้นจวนอ่องก็ไม่ใช่เรื่องง่าย”

ชาวยารองจื๊อองลุกพรวดจากเก้าอี้ มีอาจควบคุมรอยยิ้มบนใบหน้าได้อีกต่อไป ขึ้นไปทักฮวาปู้ซึ่งกล่าวเสียงลั่นว่า “เจ้า เจ้าฝ่าฝืนราชโองการจริง ๆ หรือ”

ฮวาปู้ซึ่งส่งเสียงอึม ชาวยารองจื๊อองตอบโต้อย่างแรง เนื่องจากออกแรงมากไปสักหน่อย ทำให้กำไลหยกที่ข้อมือหักเป็นสองท่อน “องครักซ์!”

องครักซ์หันหน้าประตูกุเข้ามา ประกายดาบพาให้ห้องโถงใหญ่ที่มีดสลัวสว่างเจิดจ้าทันที

“ท่านยา ท่านคิดว่าเหตุใดฮองเต้ถึงมีพระประสงค์จะให้ข้าเข้าวังเป็นพระสนมเจ้าคะ” ฮวาปู้ซึ่งกล่าว ทำเป็นมองไม่เห็นเหล่าองครักซ์

เดิมในใจชาวยารองจื๊อองว่าวุ่น พอได้ยินคำถามนี้ส่มองสว่างวาบจับพลัน ผีนัยมกล่าววว่า “พวกเจ้าเฝ้าประตูใหญ่ไว้ให้ดี ไม่ว่าใครก็ไม่อนุญาตให้เข้าจวน ไส้กลอนประตูใหญ่ไว้ แม้แต่แมลงวันก็ห้ามบินออกไป”

คำสั่งจับกุมฮวาปู้ซึ่งเปลี่ยนเป็นเช่นนั้น องครักซ์จวนอ่องจับต้นชนปลายไม่ถูก ทว่าก็ปฏิบัติตามคำสั่งของชาวยารองจื๊อองอย่างรวดเร็ว

ฮวาปู้ซึ่งปรายตามองสาวใช้สองคนข้างกายชาวยารองจื๊ออง “พอบ้านโซว

เร่งเดินทางทั้งคืน ผู้คุมกันในคุกหาสน์เหล่านี้ก็เหนื่อยล้าแล้ว ยังต้องรบกวน
เม้านางทั้งสองพาพวกเขาไปพักผ่อนที่ห้องโถงข้างด้วย”

ชายารองจึงอ่องพยักหน้า พริบตาในท้องโถงใหญ่จึงเหลือเพียงนาง
กับฮวาบูชีสองคน

“ท่านยาคิดกระจางแล้วกระมังเจ้าคะ ฮ่องเต้ไม่มีพระประสงค์จะ
อภิเษกสมรสกับข้า แต่เป็นหลานสาวสกุลจุต่างหาก” ฮวาบูชียิ้มบาง “เข้าใจ
จุดนี้แล้ว ก็รู้ว่าเพราะเหตุใดข้าถึงไม่รับราชโองการแล้วเข้าวังทันที”

ชายารองจึงอ่องอ้าปาก จากนั้นรีบกล่าวว่า “หลานสาวพุดถูกต้อง
บุตริสกุลจุแห่งเจียงหนานของพวกเราได้รับราชโองการให้เข้าวัง ราชธมาจอต
อยู่ด้านหน้าแล้ว ทว่าเวลานี้เป็นไปไม่ได้แล้ว”

ฮวาบูชีกล่าวว่า “ไหนถึงเป็นไปไม่ได้เจ้าคะ หากไม่ขึ้นราชรถ วันพรุ่ง
นี้ไม่ออกเดินทาง ไม่ใช่ว่าขัดราชโองการหรือ”

ฮวาบูชีย้อนถาม ยามนี้ชายารองจึงอ่องครุ่นคิดในใจอย่างรวดเร็ว

ชายารองจึงอ่องลุกยืน เดินกลับไปกลับมาในห้องโถง กล่าวโดย
ไม่เมยหน้าว่า “ฮ่องเต้มีพระดำริจะอาศัยพวกเราสกุลจุควบคุมสกุลใหญ่
ในเจียงหนาน นั้นทำได้ ทว่าบุตริสกุลจุของพวกเราไม่มีทางแต่งกับพระองค์
ง่ายๆ เช่นนี้ ต้องได้รับบันทึกในแผ่นทอง แล้วประทับตราลัญจกรหยก
มีมิงกฺวหงส์ ฝ่าคลุมไหล³ แล้วแต่งออกไปอย่างมีหน้ามีตาถึงจะได้!
นั่งตำแหน่งของเฮาไม่ได้ ก็ต้องมีทหารกองเกียรติยศครึ่งหนึ่งมารอรับ
ในฐานะสนมชั้นหนึ่ง เพื่อให้ฮ่องเต้ทรงเข้าพระทัยว่า หากจะให้สกุลใหญ่
ของเจียงหนานสนับสนุนพระองค์ มีอาจมารับผู้สืบทอดสกุลจุรุ่นที่สิบ
ในฐานะสนมชั้นสี่หรือชั้นห้า!”

ฮวาบูชียิ้มนิดๆ ก่อนถอนหายใจ “ไม่ใช่อย่างนี้หรือหากยอม
เข้าวังอย่างง่ายดาย บุตริสกุลจุจะถูกฮ่องเต้ทรงบดขยี้จนบี้แบนตามพระทัย

³ หรือสายสะพาย หรือผ้าพันคอ ใช้คู่กับมิงกฺวหงส์ เป็นผ้าผืนยาว มีลวดลายต่างกันไปตาม
ลำดับชั้นยศ ชายผ้าทั้งสองด้านจะมีของมีค่า เช่น ไช้หมักห้อยถ่วงไว้ วิธีสวมคือคล้องคอ กลัดกระดุม
บริเวณหน้าอก ปล่อยชายทั้งสองด้านพาดลงมาจากด้านหน้า

ฉะนั้นสกุลใหญ่ในเจียงหนานก็อาจมีจุดจบเช่นเดียวกัน เพียงแต่วันรุ่งขึ้น หากข้าขัดพระบัญชา ไม่ขึ้นราชรถออกเดินทาง ก็เท่ากับขัดราชโองการแล้ว”

“เหอะ ชูโจวอยู่ไม่ไกลจากหังโจว แต่ก็ไม่ใกล้ กวนเหยียมีอำนาจ ทหารในมือซึ่งอยู่ใต้ฮ่องเต้พระองค์เดียว แต่อยู่เหนือผู้คนนับหมื่น หากไม่ได้รับการสนับสนุนจากสกุลใหญ่แห่งเจียงหนาน ข้าจะดูซิว่าเขา จะใช้อำนาจบาตรใหญ่ในเจียงหนานได้อีกนานเท่าใด เขาต้องการคน ต้องการเสบียงอาหาร ต้องการเงิน ย่อมต้องพึ่งพาพวกเราไม่ใช่หรือ หลานสาวทำถูกต้องแล้ว!” ซายารองจึงอ๋องกล่าวอย่างเย่อหยิ่ง ด้วยท่าทาง ที่ราวกับได้กลับมาเป็นหญิงสาวอ่อนเยาว์อีกครั้ง

ฮวาปู้ซึ่งลุกจากเก้าอี้ ยอบกายคารวะอย่างแช่มช้อย “นายผู้เฒ่า ยังอยู่ที่ชนบท ท่านย่าเก่าจะต้องออกหน้าให้หลานแล้วเจ้าค่ะ”

ซายารองจึงอ๋องประคองฮวาปู้ซึ่งลุกขึ้น เห็นรอยยิ้มในดวงตาเจิดจรัส จนน่าตกใจ ในใจเข้าใจทันทีว่าตนหลงกลฮวาปู้ซึ่งเข้าใจแล้ว จึงอดโมโหไม่ได้ ฮวาปู้ซึ่งเดินเข้าจวนอ๋องจะต้องมีคนเห็นแน่ หากไม่มีคนเห็น นางจะต้องทำให้ คนรู้แน่ ไม่ว่าจะอย่างไรตนรังแกให้อยู่พุดคุ้ยนานถึงเพียงนี้ จวนจึงอ๋องก็เห็น ความรับผิดชอบไม่พ้น

ทันใดนั้นซายารองจึงอ๋องก็นึกถึงครั้งแรกที่ฮวาปู้ซึ่งเข้าคุกหาสน์สกุล จู ยามที่ตนไปที่เรือนจิ้งชินแล้วเห็นฮวาปู้ซึ่งว่างอำนาจ ยามนั้นนางอายุเพียง สิบห้าปี พริบตาเปลี่ยนแปลงเป็นร้ายกาจขึ้นและเจ้าแผนการขึ้น ซายารองจึงอ๋อง นึกถึงความเด็ดขาดของฮวาปู้ซึ่งสองปีมานี้ก็อดสะทอนใจไม่ได้ “สุดท้ายแล้ว ก็เป็นแผ่นดินของคนหนุ่มสาว”

ฮวาปู้ซึ่งประคองซายารองจึงอ๋องนั่งลง แวดตาไหววบขณะอดอ้อนว่า “ต่างพูดกันว่าบุตรสกุลจุล่วนทำการค้าเป็นทุกคน ท่านย่าเก่าดีดลูกคิดเป็น ตั้งแต่อายุเจ็ดขวบ หลานจะเทียบท่านได้อย่างไร ถึงอย่างไรก็เป็นคนใน ครอบครัวเดียวกัน หากหลานสาวยืนในวังได้อย่างมั่นคงแล้ว ถ้ารุ่งเรือง ก็รุ่งเรืองกันหมดไม่ใช่หรือเจ้าค่ะ”

คังหมิงฮ่องเต้สังหารองค์ซายารองแล้วครองแผ่นดิน บรรดาอ๋องที่มี

ศักดิ์ดินที่เจียงหนานจะไม่เกรงใครได้อย่างไร ทุกคนกลัวว่าจะมีสักวันที่ต้องเตะ
ระวางตนแล้วลงมืออย่างเหี้ยมโหด

เนื่องด้วยเพิ่งสถาปนาราชวงศ์ใหม่ จึงยังไม่มีขุนนางในราชสำนัก
คังหมิงต้องเต้ทำลายกฎเกณฑ์ของอดีตฮ่องเต้ แต่งตั้งเชื้อจื่อของอ่องเป็น
ขุนนาง ต่อหน้าบอกว่าคนกันเองปกป้องคนกันเอง แต่ที่จริงมีนัยแฝงว่า
จับตัวเป็นประกัน ทำให้ไม่ต้องกลัวว่าอ่องเหล่านี้จะทรยศ เมื่อหลานชาย
จิ้งอ่องไปถึงหังโจวก็ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นรองเสนาบดีกรมคลัง รองเสนาบดี
กรมคลังนี้ไม่ใช่รองเสนาบดีที่ดูแลคลังหลวงยามบ้านเมืองสงบสุขร่มเย็น
แต่เป็นขอทานที่ยื่นมือแทนฮ่องเต้โดยอาศัยตำแหน่งของกรมคลัง

หากไม่ให้นะรี นั่นคือไม่พยายามเกณฑ์แรงงานและมอบทรัพย์สิน
ให้ทางการ จูจบนะหรือ จะว่าใหญ่ก็ใหญ่ จะว่าเล็กก็เล็ก

จิ้งอ่องมีหลานเพียงคนเดียว แม้ต้องสละทรัพย์สินทั้งหมดของ
จวนอ่องก็ต้องปกป้องชีวิตของหลานชายจิ้งอ่องไว้ให้ได้ เงินที่ได้จากการ
ชูตรีดจากที่ดินศักดิ์ดินและเงินจากการทำการค้าในอดีตล้วนตกอยู่ในกระเป๋
ของคังหมิงฮ่องเต้

ซูโจวเป็นเช่นนี้ รุ่ยอ่องที่ย้ายไปสุยโจวก็เช่นกัน รุ่ยอ่องเชื้อจื่อได้รับ
การแต่งตั้งให้เป็นผู้พิพากษาศาลต้าหลี่ เดิมหังโจวเป็นที่ดินศักดิ์ดินของ
รุ่ยอ่อง ดังนั้นพohonานเว่ยตั้งเมืองหลวงที่หังโจว ความปลอดภัยและความ
สงบสุขของเมืองหลวงจึงอยู่ภายใต้การดูแลของรุ่ยอ่องเชื้อจื่อ

ขอเพียงเป่ย์เว่ยไม่ข้ามแม่น้ำมา การค้าของเจียงหนานก็จะดำเนิน
ต่อไป หนานเว่ยเพิ่งลงหลักปักฐาน ในวังต้องการแพรรณกระมัง
ต้องการอาหารการกินกระมัง การสถาปนาราชวงศ์ใหม่ สิ่งที่ต้องทำอย่าง
เร่งด่วนคือการปลอบขวัญราษฎรของเจียงหนาน ชายารองจิ้งอ่องรู้ว่าไม่ว่า
ราชวงศ์ใดก็มีอาชญากรรมทำลายเจียงหนานได้อย่างง่ายดาย ดังนั้นจึงกล้าซื้อร้าน
แพรรณ ร้านใบชาของสกุลจูในราคาถูก ยามนี้อาศัยหลานชายจิ้งอ่อง
ในกรมคลัง นางก็จะเป็นวาณิชหลวงได้แล้ว นี่เป็นเงินออมส่วนตัวของนาง
ชายารองจิ้งอ่องมีอาชญากรรมแต่กำลังของหลานชายคนเดียว ใครจะพูดได้อย่าง

ชัดเจนว่าวันหน้าผู้บัญชาการทหารสูงสุดทวนจะไม่ยื่นมือเข้ามายุ่งเกี่ยว หากในวังมีหลานสาวของบ้านตนได้เป็นสนม ไม่มีอันใดจะดีกว่านี้อีกแล้ว

ชายารองจึงอ่องกล่าวกับฮวาปู้ชี้ว่า “จริงด้วย ถ้ารุ่งเรื่องก็รุ่งเรื่อง กันหมดไม่ใช่หรือ จูจู ดึกแล้ว ไปพักผ่อนเถิด วันพรุ่งวันที่ที่ฝนหยุดตก ข้าจะส่งจดหมายไปให้คหบดีในซูโจว และถ่ายทอดคำพูดให้ท่านยาทั้งแปด ของเจ้าฟ้าง พร้อมกับติดต่อสกุลใหญ่ในเจียงหนาน พวกเราจะต้องจัดงาน แต่งงานนี้อย่างมีหน้ามีตา!”

ฮวาปู้ชี้ยิ้มน่ารัก “ท่านยาแก้คงลืมนแล้วเจ้าคะ ในมือของผู้บัญชาการ ทหารสูงสุดทวนมีทหารสิบห้าหมื่นนาย แม้พวกเราเป็นสกุลใหญ่ แต่ฮ่องเต้ คงจะทรงไว้หน้าพวกเราไม่ก็ส่วน ทว่าคำโบราณกล่าวว่า บัณฑิตชั่วใน เจอทหารถึงมีเหตุผลก็พูดไม่ออก ข้าดูแล้ว สกุลใหญ่ในเจียงหนานของ พวกเรามีอาจมีแต่เมื่อเปล่า ไร้อาวุธ เวลานี้ซูโจวอยู่ภายใต้การดูแลของ ท่านแม่ทัพมณฑลฉางของกองทัพเรือเจียงหนาน ข้าแต่งออกจากซูโจว จึงถือได้ว่าได้ทำางเป็นขุนนางที่เป็นเสมือนบิดาของราษฎรกระมัง”

ชายารองจึงอ่องมองฮวาปู้ชี้อย่างตื่นตะลึง เห็นฮวาปู้ชี้คลิ้ย้มและ ตัดสินใจจะดึงแม่ทัพมณฑลฉางมาเป็นพวก ในมือของแม่ทัพมณฑลฉาง มีทหารเรือเจียงหนานสิบหมื่นนาย นางอุทานชื่นชม กุมมือของฮวาปู้ชี้ แล้วพาไปพบพ่อลูกจิ้งอ่องในห้องโถงด้านใน

ฮวาปู้ชี้ยืนชวนเซ ชายารองจิ้งอ่องเข้าใจว่านางกังวล จึงคลิ้ย้ม กล่าวว่ “เจ้าวางใจเถิด เรื่องนี้เป็นประโยชน์ต่อจวนจิ้งอ่อง สกุลจูและ สกุลใหญ่ในเจียงหนาน ข้าคิดบัญชีนี้อย่างละเอียดแล้ว”

ฮวาปู้ชี้ส่ายหน้ากล่าวว่า “เพื่อแสดงความจริงใจ พวกเราอาจชักช้า ท่านยาต้องขอให้ชื่อจื่อไปอธิบายต้นสายปลายเหตุที่จวนแม่ทัพมณฑล ชื่อจื่อจะต้องโน้มน้าวท่านแม่ทัพมณฑลให้ออกหน้าขัดขวางถึงจะได้ ไม่ว่าจะ พุดอย่างไร ก็ยังฝ่าฝืนราชโองการอยู่ดี เวลานี้ฮ่องเต้มีพระประสงค์จะดึง พวกเราเป็นพวก จึงยังไม่คิดบัญชีกับพวกเรา แต่ใครจะรู้ว่าวันหน้าจะเป็น อย่างไร”

ชาयरองจิ้งอ่องอดมองฮวาปู้ชี่ใหม่ไม่ได้ นางกล่าวว่า “ยามที่นายผู้เฒ่าตั้งเจ้าเป็นผู้สืบทอด ในใจพวกเราพี่สาวน้องสาวและผู้อาวุโสทั้งหลายล้วนไม่พอใจ แต่ติดที่นายผู้เฒ่ายังมีชีวิตอยู่จึงไม่กล้าคัดค้าน ยามนี้ดูแล้ว สายตาของนายผู้เฒ่าไม่เลว ท่านอ่องกับซื่อจื่อรอนร้อนใจแล้ว พวกเราเข้าไปแล้วค่อยว่ากันเถิด”

ทันใดนั้น เเงาร่างสีดำทะยานข้ามกำแพงของจวนอ่องเข้ามา แล้วมาปรากฏตัวหน้าประตูห้องโถง ตัวเปียกโชก องค์กรภักกลุ่มหนึ่งวิ่งเข้ามาพร้อมกับตวาด

“ถอยไปให้หมด! เสี่ยวเซี่ยเป็นผู้คุ้มกันของข้าเอง!” ฮวาปู้ชี่ตวาด

เมื่อเห็นองค์กรภักของจวนอ่องถอยไปแล้ว แววดตาของชาयरองจิ้งอ่องประหลาดใจ ก่อนพลี้ม สตรีเช่นนี้เข้าวังแล้วถึงจะไม่พ่ายแพ้ให้กวนฮองเฮาที่เกิดในตระกูลทหาร

หลังหารือกันครู่หนึ่ง จิ้งอ่องซื่อจื่อกับชาयरองจิ้งอ่องก็นั่งรถม้าไปจวนแม่ทัพมณฑล

ฮวาปู้ชี่พักผ่อนอยู่ในเรือนของจวน จูโช่วกับองค์กรภักทั้งห้าเฝ้าหน้าเรือน หลังอาบน้ำร้อน นอนบนเตียงอย่างสบาย ฮวาปู้ชี่อ้าปากหาว่า “ในที่สุดก็มีคนออกหน้าแล้ว เหนื่อยมาทั้งคืน วันรุ่งขึ้นมีเรื่องสนุกให้ชมแน่”

เสี่ยวเซี่ยเซ็ดผมให้นางด้วยฝ่ามือ เห็นสีหน้าอ่อนล้าของนาง ก็กล่าวเสียงแผ่วว่า “คุณหนูนอนเถิด ข้าจะเซ็ดผมให้ท่านจนแสบเอง”

ฮวาปู้ชี่ส่งเสียงอืม แล้วหลับตาลง

เสี่ยวเซี่ยค่อยๆ เซ็ดผมให้นาง ฟังเสียงลมหายใจของนาง ผ่านไปครู่ใหญ่ก็อดถามไม่ได้ว่า “คุณหนูเชื่อว่าจวินอ่องตายแล้วจริงหรือเจ้าคะ”

“จะต้องมีบางอย่างผิดปกติแน่ เขาออกจากวังจึงเร็วกว่าห่าวซิงอู่และไปเจียนเพยทว่ากลับไร้ข่าวคราว ฉะนั้นมีผลลัพธ์สองอย่าง หนึ่งคือตกอยู่ในกำมือของตงฟางสือ สองคือตายไปแล้ว หากยังไม่เห็นศพของเขา ข้ามีอาจมั่นใจ จึงคิดแค่ว่าบางทีเขาอาจจะตกอยู่ในกำมือของตงฟางสือ” ฮวาปู้ชี่พูดสิ่งที่นางคิดมาโดยตลอดอย่างอ่อนเพลียและรู้สึกหนักใจ

ไม่ว่าจะเป็นผลลัพธ์ใดก็ตามให้ทางประหวั่น

เสี่ยวเซี่ยนนึกเสียใจที่ถามคำถามนี้ รีบกล่าวว่า “หรือบางทีจวินอ่องอาจทำเรื่องอื่นอยู่ก็เป็นได้เจ้าคะ”

“เราไม่มีทางทอดทิ้งเข้าไปอย่างไม่ไยดี ทั้งสองแคว้นใช้แม่น้ำเป็นเขตแดน นับเป็นโอกาสดีที่สุดที่เราจะพาข้าจากไป ตงฟางลือยุ่งอยู่กับการเป็นฮ่องเต้และปราบขบถราษฎร ข้ายังทะเยอทะยาน ต้องการรวบรวมแผ่นดินให้เป็นปึกแผ่น เราจึงไม่มีเวลาและกำลังพอจะมาจัดการข้าที่เจียงหนาน เจียงหนานเป็นเขตอิทธิพลของคังหมิงฮ่องเต้แล้ว หากบอกว่าเงินอู้อุดจากการปะทะที่เมืองวังจิงแล้ว อย่างนั้นจะต้องเกิดเรื่องระหว่างทางแน่ หยวนจงอยู่กับเขา ไม่ใช่ไม่มีข่าวส่งมาเช่นกันหรอกหรือ”

เสี่ยวเซี่ยนบีบมือแน่น บิดเรือนผมของฮวาปู้ชี้จนเจ็บ ฮวาปู้ชี้ขมวดคิ้วแต่ไม่ส่งเสียงร้อง นางลืมนตาแล้วตบมือเสี่ยวเซี่ยน ปลอดภัยว่า “รู้หรือไม่ว่าเหตุใดข้าถึงอยากเข้าวัง หากข้าซ่อนตัว บางทีข้าอาจจะต้องซ่อนไปตลอดชีวิต และเขาก็จะหาข้าไม่เจอ ข้าอยากรู้ข่าวของเขา หากข้าเข้าวัง ข้ามั่นใจว่าเขาจะต้องส่งข่าวมาแน่”

เสี่ยวเซี่ยนมองฮวาปู้ด้วยความสงสาร กล่าวว่า “คุณหนู ท่านไม่คิดถึงตัวท่านเองบ้างหรือ ถ้าท่านเข้าวังก็จะกลายเป็นสตรีของฮ่องเต้นะเจ้าคะ”

ฮวาปู้ชี้หลุดหัวเราะ “ยังมีเวลาอีกเยอะ หลานสาวสกุลจู้ต้องออกเรือนอย่างมีหน้ามีตา ต้องได้รับการบันทึกในแผ่นทอง แล้วประทับตราลัญจกรหยก ต้องมีมิ่งกุฎหงส์ ผ้าคลุมไหล่ และของพระราชทานเมื่อเป็นเช่นนั้นจะใช้เวลาเตรียมการไม่กี่เดือนได้อย่างไร เมื่อข่าวที่ฮ่องเต้มีพระประสงค์จะอภิเษกสมรสกับข้าเพื่อดึงสกุลใหญ่ของเจียงหนานเข้าเป็นพวกจึงแต่งตั้งข้าเป็นพระสนมถูกปล่อยออกไป เขาก็พอใจแล้วไม่สนใจว่าจะช้าหรือเร็ว อย่างมากแผ่นทองที่ประทับตราลัญจกรหยกจะถูกส่งมาเร็วขึ้นเท่านั้น ให้ข้าเดานะ แม้ทัพมณฑลฉางกับผู้บัญชาการทหารสูงสุดกวนตางสนับสนุนองค์ชายคนละองค์ องค์ชายรองที่เขาติดตามเสียชีวิตแล้ว ในใจเขาต้องไม่พอใจอย่างยิ่ง จะต้องทำให้หลิวกงผู้ถ่ายทอด

ราชโองการลำบากใจแน่ นอกจากนี้ ขอเพียงกระจายข่าวออกไป ตงฟางสื่อ จะต้องแสดงสัญญาที่ทำได้กับสกุลจูออกมา ยิ่งเป็นข้ออ้างให้ข้ามแม่น้ำ มาที่นี้ มีทั้งศึกภายนอกและศึกภายใน การแต่งงานนี้จะถูกเลื่อนออกไป พวกเราพักที่จวนจึงอ่องเพียงคืนเดียว วันพรุ่งก็จะกลับคฤหาสน์แล้ว”

“คุณหนูคิดได้รอบคอบ แต่หากตงฟางสื่อแสดงสัญญากับนั้น ออกมา ส่องเต้จะทรงใช้เรื่องนี้เป็นข้ออ้างหรือไม่เจ้าคะ”

“ไม่ สกุลจูชายทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดเพื่อสนับสนุนกองทัพต้าเว่ย อดีตฮ่องเต้ทรงแต่งตั้งนายผู้เฒ่าเป็นไป๋ซินโหว เมื่อถึงเวลานั้นก็ส่งจดหมายถึง นายผู้เฒ่า ให้เขาซ่อนตัวที่ชนบท ในเมื่อเขาไม่อยู่ ข้าจะออกเรือได้อย่างไร ข้ายังสามารถถ่วงเวลาได้อีกหลายวัน แม้ไม่มีอิสระอย่างที่เคยเป็น แต่ก็ยังดีกว่าขัดราชโองการหรือขึ้นราชรถไปหังโจว” ชาวปู้ซึกกล่าวอย่างเกี้ยวจรรวน ดวงตาค่อยๆ ฉายแววกลัดกลุ้ม

หากช่วงเวลานี้ยังไม่มีข่าวของเงินอวี๋ นางก็ต้องคิดถึงหนทางหลบหนี เสียเวรเสียกล่าวเสี่ยงแพ้วว่า “เจ้าคะ หากไม่ทันจริงๆ พวกเราก็นั่นกันเถิด คุณหนูคิดหาทางหนีที่ไล่ไว้หรือยังเจ้าคะ”

ชาวปู้ซึกกล่าวอย่างใจเย็นว่า “หนึ่การแต่งงานย่อมจะต้องไปจาก เจียงหนาน แล้วไปยังซีฉู่โจว เป่ยเว่ยกับหนานเว่ยชิงแผ่นดินกัน ซีฉู่โจว อยู่ไกล เป็นสถานที่ที่ปลอดภัยชั่วคราว”

“อืม ข้าจะไปบอกพ่อบ้านผู้ ให้เขาเตรียมการล่วงหน้า”

เรื่องราวเป็นอย่างที่ชาวปู้ซึกคาดการณ์ไว้

คนของหลิวกงกงไปหาแม่ทัพมณฑลฉางก่อนก้าวหนึ่ง ได้ยืนยันว่า สมุหราชองครักษ์ถูกลอบสังหาร แม่ทัพมณฑลฉางก็ตกใจ ในใจไม่มีใครพอใจนัก

กวนเหยี่ยลอบส่งคนมารับหลานสาวสกุลจูเข้าวัง หากให้กวนเหยี่ย ดึงสกุลใหญ่ในเจียงหนานไปเป็นพวกได้สำเร็จ วันหน้าตนก็ยากจะมีที่ยืนแล้ว ในเมื่อมีกองทัพเรือสิบหมื่นนาย ถึงฮ่องเต้ไม่หวาดระแวง แต่กวนเหยี่ยคงจะ

คิดหาวิธีลดอำนาจทางทหารในมือของตน

แม่ทัพมณฑลฉางใช้แผนถ่วงเวลา ดูจากภายนอกสั่งปิดประตูเขตปกครองซูโจว ประกาศกฏอัยการศึกเพื่อจับมือสังหาร และตามหาหลานสาวสกุลจู โดยทำงานกันอย่างเต็มที่ ทว่าแอบส่งคนสนิทว่าหลังเจอตัวหลานสาวสกุลจูแล้วไม่ต้องประกาศข่าวออกไป

ยามนั้นเอง ชื่อจี้กับซายารองจึงอ้อมมาเยี่ยมเยียนถึงจวน ทั้งสองพูดว่าใจตรงกัน ความคิดเห็นเป็นเอกฉันท์อย่างง่ายดาย แม่ทัพมณฑลฉางมีสีหน้ายิ้มแย้มเบิกบาน

สกุลใหญ่ของเจียงหนานนำทรัพย์สินเงินทองมาเดิมพันข้างเขา หน้าซ้ายยังได้รับการสนับสนุนจากสกุลใหญ่ของเจียงหนานและจวนจิ้งอ่อง ไม่ว่าจะเป็นกวนเหยียหรือฮ่งเต็กก็ต้องมองเขาฉางควนใหม่อีกครั้ง

เช้าวันรุ่งขึ้นฝนหยุดตก ดวงอาทิตย์ฉายแสงอีกครั้ง แม่ทัพมณฑลฉางบอกที่อยู่ของหลานสาวสกุลจูให้หลิวกงงรู้อย่างล่ำปากใจ ขณะที่หลิวกงงเตรียมจะไปรับคนที่จวนอ่องราวกับได้รับของล้ำค่า เขาก็กระซิบบว่า “แต่ นายผู้เฒ่าแปดกับเหล่าสกุลใหญ่ของเจียงหนานไม่พอใจการกระทำนี้ของผู้บัญชาการทหารสูงสุดกวน สกุลจูงยังคงเป็นผู้นำสกุลใหญ่แห่งเจียงหนาน ข้าหลานสาวสกุลจูผู้เป็นผู้สืบทอดถูกพาเข้าวังด้วยวาระฉันทันหนึ่งโดยไร้ตำแหน่งฐานะแบบนี้ เกรงว่าจะไม่เหมาะสมกระมัง”

หลิวกงงนิ่งงัน เดิมเขาคิดจะอาศัยโอกาสนี้ผูกสัมพันธ์กับคฤหาสน์สกุลจู คำพูดนี้ของฉางควนจึงทิ่มแทงใจเขา

เขาเป็นคนรับนางเข้าวัง วันหน้าสกุลใหญ่ของเจียงหนานจะต้องไม่เอกลัยให้เขา กลับไปแล้ว เขาก็ก่อนหน้าไปขอพึ่งพา กวนเหยียก็แล้วกัน ยามนี้กวนเหยียเป็นขุนนางที่มีตำแหน่งสูงสุด กอปรกับบุตรยี่งเป็นถึงฮ่องเฮาสำหรับเขาแล้วก็แค่เกรงใจอีกฝ่ายเพิ่มหลายส่วนเท่านั้น จู่ๆ เขาพลันชะงักเก้า

แม่ทัพมณฑลฉางหัวเราะ “ในราชสำนัก คำพูดของผู้บัญชาการทหารสูงสุดกวนมีน้ำหนักและน่าเชื่อถือมาก หลิวกงงเป็นคนสนิทของฮ่งเต็ก ความสัมพันธ์ย่อมแตกต่าง แน่่อนว่าผู้บัญชาการทหารสูงสุดกวนกับ

สองเขาพึ่งพาอาศัยกัน แต่ผู้น้อยประจำการที่ชุกโจว ไม่ได้รับพระบัญชาจากฮ่องเต้ หากกงต้องการค้นหาคนที่จวนอ๋อง ขอภัยที่ผู้น้อยไม่สะดวกจะไปเป็นเพื่อน”

หลิวกงเปลี่ยนใจอย่างรวดเร็ว ถอนหายใจเบาๆ กล่าวว่า “จึงอ่องกับสกุลจูเกียวดองผ่านการแต่งงาน ผู้บัญชาการทหารสูงสุดกวนมารับคนเข้าวังลับๆ เกรงว่าจะทำให้จิ้งอ่องโมโห พวกเราเป็นแค่บ่าวจะกล้าค้นหาคนที่จวนอ๋องได้อย่างไร แต่เพราะเป็นพระบัญชาของฮ่องเต้ หากไม่รับหลานสาวสกุลจูเข้าวังก็จะฝ่าฝืนราชโองการ พวกเราเองก็ลำบากใจเช่นกัน”

แม่ทัพมณฑลฉางหัวเราะ “หลานสาวสกุลจูเข้าวังถือเป็นเรื่องดีเรื่องหนึ่ง เพียงแต่ผู้บัญชาการทหารสูงสุดกวนแอบพานางเข้าวัง เกรงว่าไปชินโหวจะไม่พอใจ”

เมื่อเอ่ยถึงไปชินโหว หลิวกงก็เข้าใจทันควัน การที่ได้รับบรรดาศักดิ์นี้เป็นเพราะสกุลจูสละทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดสนับสนุนกองทัพต้าเว่ย อดีตฮ่องเต้จึงตรากว้างให้ฮ่องเต้องค์ใหม่ต้องการสมรสกับหลานสาวสกุลจูกลับส่งแค่ราชธิดาค้นเดียว มิหนำซ้ำยังไม่มอบตำแหน่งฐานะให้หลานสาวสกุลจู หรือจะให้หลานสาวสกุลจูที่เป็นผู้นำสกุลใหญ่แห่งเจียงหนานเข้าวังไปเป็นหญิงรับใช้

ยามนี้หากบังคับรับหลานสาวสกุลจูเข้าวัง รังแต่จะทำให้บรรดาสกุลใหญ่ของเจียงหนานไม่พอใจ

ในใจเขาเกิดความคิดทันที หัวเราะเหอะๆ “ขอบคุณท่านแม่ทัพมณฑลที่เอ่ยเตือน พวกเราส่งคนไปรายงาน ไม่ใช่ว่าการกระทำของผู้บัญชาการทหารสูงสุดกวนทำให้สกุลใหญ่ของเจียงหนานไม่พอใจฮ่องเต้หรอกหรือ”

เมื่อคำนวณผลประโยชน์นี้ หลิวกงจึงพำนักรที่ศาลาพักม้า และกำชับให้ราชองครักษ์เฝ้าคฤหาสน์สกุลจูให้ดี

อวปฐีกับเสี่ยวเซียงกลับคฤหาสน์สกุลจูอย่างปลอดภัย และรอดูท่าทีของคนในวังที่หึงโจว